

SOCIALMINISTERIET

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

ASA/ J.nr. 216-503

Dato: 7. juni 2005

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 20. april 2005 følger hermed – i 5 eksemplarer – socialministerens svar på spørgsmål nr. 36 (SOU Alm. del).

Spørgsmål nr. 36:

”Ministeren bedes sende udvalget det notat, der er udarbejdet af Esther Malmberg og Knud Erik Petersen i forbindelse med UFC Børn og Unges igangværende undersøgelse vedrørende tilsynet med døgninstitutioner og opholdssteder. Undersøgelsen blev præsenteret på KABU-konferencen den 15. april 2005”

Svar:

Hermed fremsendes notatet om amternes pædagogiske tilsyn med egne døgninstitutioner og private opholdssteder.

Jeg vil gerne knytte et par kommentarer til notatet.

Notatet er en udløber af KABU-projektet om tilsyn, der forventes færdigt i slutningen af 2005.

I notatet påpeger UFC Børn og Unge det problematiske i, at amternes tilsynspraksis med anbringelsesstederne er meget forskellig, og at de fører tilsyn med egne institutioner. UFC Børn og Unge foreslår på den baggrund, at der oprettes en uvildig tilsynsmyndighed.

Jeg kan oplyse, at Socialministeriet har udsendt bekendtgørelse nr. 1340 af 15. december 2004 om godkendelse og tilsyn med opholdssteder, der trådte i kraft 1. januar 2005. Bekendtgørelsen vil være med til at sikre en større ensartethed i betingelserne for godkendelse af opholdsstederne. Der udkommer snart en vejledning til bekendtgørelsen.

For så vidt angår sammenblanding af interesser, er det et problem, som jeg er opmærksom på. I forbindelse med kommunalreformen har jeg derfor stillet forslag om, at der skal etableres et statsligt tilsyn, der skal foretage stikprøver blandt tilbuddene i Tilbudsportalen, herunder anbringelsesstederne. Tilsynet skal vurdere, om der er overensstemmelse mellem oplysningerne på portalen og de faktiske forhold.

Tilsynet kan give meddelelse til kommunalbestyrelsen om, at et af de tilbud, som hører under deres tilsynsforpligtelse, ikke lever op til lovgivningen på det sociale område. Kommunalbestyrelserne og handicaprådene i beboernes opholdskommuner såvel som den kommunalbestyrelse, der fører tilsyn med tilbuddet, skal underrettes om tilsynsrapporterne, således at opholdskommunerne kan tage stilling til, om beboeren skal visiteres til et andet tilbud. Det foreslås endvidere, at tilsynsrapporterne offentliggøres på tilbudsportalen.

For så vidt angår spørgsmålet om at fastholde den specialviden, der i dag findes på børne- og ungeområdet i amterne efter kommunalreformen, har det været væsentligt for mig at sikre, at denne viden videreføres og til stadighed udvikles. Derfor flyttes den eksisterende viden, der i dag ligger i amterne på børn og unge området ud til kommunerne og til VISO samt til regionerne, for så vidt angår viden om børn og unge med handicap.

Eva Kjer Hansen

/Birgitte Lundblad

2005 03 28

Projekt Tilsyn

UFC Børn og Unge har foretaget en kortlægning af alle amters og de 3 storkommuners tilsynsordninger i perioden februar 2004 til april 2005. Nedenfor præsenteres de pointer og anbefalinger som UFC Børn og Unge er nået frem til ud fra kortlægningen.

Overordnede pointer i kortlægningen og analysen af amternes pædagogiske tilsyn med egne døgninstitutioner og private opholdssteder.

Udgangspunkt

Som udgangspunktet for dets amtslige tilsyn med anbringelsesstederne gælder det, at:

- Det offentlige skal sikre et udviklende hverdagsliv for børn og unge, der må anbringes uden for eget hjem. Tilsynet skal være sensitivt over for det enkelte anbringelsessted som levemiljø for anbragte børn og unges trivsel, problemløsning og udvikling.
- Tilsynet skal kontrollere, at anbringelsesforløbene lever op til gældende love og retningslinjer, så de involveredes retssikkerhed respekteres (normal-danske hverdagsvilkår*, omsorg og udviklingsstøtte, inddragelse i beslutninger vedr. egne forhold, klarhed om klageadgang m.v.) og ressourcerne anvendes fagligt kvalificeret og økonomisk effektivt. Der er tale om ydelser, der næsten udelukkende finansieres via skattebetaling.

* Anbringelse uden for hjemmet hører til blandt de foranstaltninger: ”... der retter sig mod børn og unge, der har et særligt behov for støtte, dvs. et behov som rækker ud over de behov, som kan opfyldes af de tilbud, som i almindelighed står åbne for børn/unge og deres familier.

Serviceovens § 32 stk. 1 understreger, at det er kommunernes opgave over for denne gruppe af børn og unge og deres familier ”...at søge disse børns og unges opvækstvilkår sikret på en sådan måde, at de får en tryghed i udfoldelsesmuligheder og en sikkerhed for udvikling og sundhed, der så vidt muligt stiller dem på linie med deres jævnaldrende, som ikke har haft tilsvarende vanskeligheder i deres opvækst”. (Jf. pkt.28-29, ”Vejledning om særlig støtte til børn og unge”, Lov om Social Service, 2002).

1. Udtalte forskelle i amternes tilsynspraksis

- Kortlægningen viser, at der er en række udtalte forskelle i amternes tilsynspraksis. Det rejser spørgsmålet om, hvor ”lang elastik” der er og bør være for de enkelte amters udmøntning af lovgivningens bestemmelser. Især er det bemærkelsesværdigt, at vilkårene for at drive private opholdssteder for børn og unge er meget forskellige fra amt til amt. Amterne står samtidigt selv for tilsynet med egne døgninstitutioner. Det kan betyde en uklar sammenblanding af juridiske, politiske, faglige og økonomiske interessehensyn, hvilket rejser en række problematikker i forhold til retssikkerheden på området.

2. De tilsynsførende har stor specialviden

- Kortlægningen viser, at de tilsynsførende gennemgående er solidt erfarne socialarbejdere med stor specialviden inden for området. Det må derfor i lyset af strukturreformen være særdeles vigtigt at sikre en fastholdelse og videre udvikling af den kompetence og specialviden, som er akkumuleret i dette tilsynskorps gennem årene.

3.Re-organisering af tilsynsfunktionerne.

- Det amtslige tilsyns myndighedsudøvelse spænder samtidig over kontrol-, vedligeholdelses- og udviklingsopgaver. Problemer med ”kasketforvirring” i tilsynet vil næppe kunne opløses, så længe funktionerne sorteres under den samme politisk-økonomiske myndighed, amtsrådet. Uanset hvilket embedshoved, der bærer tilsynskasketten.

Derfor er der brug for systematik, dokumentation og opfølgning gennem et

formaliseret tilsyn, der varetages af **en organisatorisk uvildig instans**.

Samtidig med åben dialog, refleksion og udviklingsarbejde gennem et

løbende driftsrelateret tilsyn. Tilsynet foreslås organiseret sådan, at de

forskellige funktioner understøtter hinanden og sammen bidrager til at sikre og

styrke de anbragte børn og unges hverdagsliv og udvikling.

Ida Flachs

Esther Malmberg

Knud Erik Pedersen

2005 03 28

Projekt Tilsyn:**Overordnede pointer i kortlægningen og analysen af amternes pædagogiske tilsyn med egne døgninstitutioner og private opholdssteder.**

Som udgangspunktet for dets amtslige tilsyn med anbringelsesstederne gælder det, at:

- Det offentlige skal sikre et udviklende hverdagsliv for børn og unge, der må anbringes uden for eget hjem. Tilsynet skal være sensitivt over for det enkelte anbringelsessted som levemiljø for anbragte børn og unges trivsel, problemløsning og udvikling.
- Tilsynet skal kontrollere, at anbringelsesforløbene lever op til gældende love og retningslinjer, så de involveredes retssikkerhed respekteres (normal-danske hverdagsvilkår*, omsorg og udviklingsstøtte, inddragelse i beslutninger vedr. egne forhold, klarhed om klageadgang m.v.) og ressourcerne anvendes fagligt kvalificeret og økonomisk effektivt. Der er tale om ydelser, der næsten udelukkende finansieres via skattebetaling.

* Anbringelse uden for hjemmet hører til blandt de foranstaltninger: ”... der retter sig mod børn og unge, der har et særligt behov for støtte, dvs. et behov som rækker ud over de behov, som kan opfyldes af de tilbud, som i almindelighed står åbne for børn/unge og deres familier.

Serviceovens § 32 stk. 1 understreger, at det er kommunernes opgave over for denne gruppe af børn og unge og deres familier ”...at søge disse børns og unges opvækstvilkår sikret på en sådan måde, at de får en tryghed i udfoldelsesmuligheder og en sikkerhed for udvikling og sundhed, der så vidt muligt stiller dem på linie med deres jævnaldrende, som ikke har haft tilsvarende vanskeligheder i deres opvækst”. (Jf. pkt.28-29, ”Vejledning om særlig støtte til børn og unge”, Lov om Social Service, 2002).

Projekt Tilsyns kortlægning af alle amters og de 3 stor-kommuners tilsynsordninger i perioden februar 2004 til april 2005 viser:

- Amterne skelner usystematisk mellem forskellige niveauer eller dimensioner i tilsynsvirksomheden (f.eks. skelner nogle mellem faglig, organisatorisk og brugeroplevet kvalitet, mellem systematisk og opfølgende tilsyn og nogle mellem driftsrelateret og formaliseret tilsyn), ligesom temaer for tilsynet fordeles under varierende kategorier/overskrifter.

Servicefunktioner og kontrolfunktioner indgår sideløbende og

sammenvævet i den amtslige forvaltnings myndigheds- og autoritetsudøvelse.

Det kan give sig udslag i en betydelig "kasketforvirring"*: Det er ikke

umiddelbart gennemskueligt, hvornår den tilsynsførende optræder som loyal

kollega (servicerende - "blød bowlerhat"), som medvirker til fælles

problemløsning, og hvornår kontrolkasketten er på, og tilsynets autoritet kan

træde ind med sanktioner ved påtale af fejl og mangler. Kasketforvirringen

opleves af nogle som et dilemma, som søges modvirket på forskellig vis: Ved

direkte markering af tilsynsførendes rolle i den givne sammenhæng, eller ved

at adskille kontrol- og servicefunktioner gennem fordeling på forskellige

personer, teams eller forvaltningsafsnit, eller ved at det formaliserede tilsyn

involverer en "udenforstående" medarbejder uden løbende driftsrelateret

kontakt til stedet. Markeringen af tilsynets autoritet og kontrolfunktion er også

blevet skærpet ved politisk udmelding om uanmeldte tilsynsbesøg som element

i tilsynet. Det er dog tvivlsomt, om der opnås en reel uvildighed hos

tilsynsførende gennem disse organiseringer og kasketmarkeringer, så længe

funktionerne sorterer under den samme politisk-økonomiske myndighed og

vedkommendes samlede interesser. Myndigheden tilhører i dag amtsrådet,

ligeegyldigt hvilket embedshoved, der bærer tilsynskasketten.

De seneste rapporter fra Folketingets Ombudsmands inspektioner på sociale

tilbud understreger tilsvarende behovet for en styrkelse af retssikkerheden.

* I vores dialog med amternes tilsynsførende beskrev de fleste kasketforvirringen som et dilemma. Socialchefernes fælles politikpapir fra ARF (22.07.03) betoner opmærksomheden på "tilsynskasketten" i det andet af 4 principper for en fælles politik i amternes tilsyn med egne tilbud.

- Projekt Tilsyn har kortlagt rammer og betingelser for det generelle tilsyn med anbringelsessteder for børn og unge, som i dag varetages af amterne. De tilsynsførende er gennemgående solidt erfarne socialarbejdere med efteruddannelse (pædagoger, socialrådgivere eller lærere, mange med ledererfaring) og stor specialviden inden for området. Det må derfor i lyset af strukturreformen være særdeles vigtigt at sikre en fastholdelse og videre udvikling af den kompetence og specialviden, som er akkumuleret i dette tilsynskorps gennem årene. Ikke mindst i forhold til opgaverne med godkendelse og tilsyn af de private opholdssteder, der siden amterne overtog opgaven fra kommunerne i 1998 fortsat er vokset til at rumme en stigende andel af de anbragte børn og unge (2520 eller 18 % i 2003).

Ressourceudmåling og matchning.

Inspektioner og undersøgelser ved Folketingets Ombudsmand har på det seneste medført en række præciseringer af

lovgivningens implikationer for god forvaltningsskik mht. tilsyn på anbringelsesområdet, især med henblik på at sikre den enkelte borgers retssikkerhed i samspillet med det offentlige servicesystem (§ 39 i Retssikkerhedsloven, Jf. ”Notat om tilsyn efter den sociale lovgivning – amtskommunens forpligtelser og kompetence”, Socialministeriet, 04.10.2002).

Det rejser spørgsmålet om, hvor ”lang elastik” der er og bør være for de enkelte amters udmøntning af lovgivningens bestemmelser. De enkelte amter organiserer og gennemfører selv godkendelse og tilsyn med anbringelsesstederne inden for Servicelovens og Retssikkerhedslovens bestemmelser og i lyset af vejledningen fra ARF og KL.

Projekt Tilsyns undersøgelse af amternes tilsynspraksis viser en række udtalte forskelle i amternes praksis. Især kan det konstateres, at vilkårene for at drive private opholdssteder for børn og unge er meget forskellige fra amt til amt.

F.eks. kan krav og betingelser til en ansøgning om godkendelse som privat opholdssted se afgørende forskellige ud på tværs af en amtsgrænse. Det gælder f.eks. lokale bestemmelser om krav til leder og personales uddannelses-, erfaringsbaggrund og kompetencer, bopælspligt, maksimalt antal anbragte, supervisionsaftale, samarbejdsaftale med skolevæsen, inddragelse af forældre og netværk og procedure for indberetning af magtanvendelse.

Tilsvarende er serviceniveauet i vejledning og tilsyn med de godkendte opholdssteder yderst forskelligt: svingende fra 1 månedligt til 1 årligt besøg som servicenorm og et spring mellem en kontrolorienteret tilgang (80 % kontrol, 20 % vejledning) og en dialog- og tillidsbaseret tilsynskultur (troværdig dialog så længe andet ikke er indiceret).

Nogle steder får opholdsstederne en løbende tæt konsulentstøtte (formidling af henvisninger, deltagelse i visitation, faglig sparring, rådgivning om ledelses- og personaleforhold, hjælp til udviklingsprojekter, tema-undervisning m.v.), medens de i andre amter får besked på som private erhvervsdrivende selv at købe deres service ude i byen. Det sidste forhold gør, at disse opholdssteder kan få nogle betydelige udgifter til driften, som amtets egne institutioner undgår (gratis servicering ved amtets konsulenter på døgn-

institutionsområdet). Det kan betyde ulige vilkår i forholdet mellem pris og kvalitet, såvel mellem opholdssteder i forskellige amter indbyrdes som opholdssteder og døgninstitutioner imellem. Døgninstitutionerne har generelt deres økonomiske grundlag sikret gennem en flerårig driftsaftale eller som en integreret del af den amtslige forvaltning. De private opholdssteder lever med en betydelig økonomisk risiko i tilfælde af vigende belægning (som det har været tendensen i flere egne af landet i de seneste år). De godkendte budgetter er beregnet ud fra en årlig belægning på 95 %. Den meget beskedne reserve på max. 5 % af budgetsummen, der ved overskud på årsbasis kan hensættes som økonomisk buffer til trange tider (manglende indtægter ved pladsledighed, ekstra udgifter ved barsel- og sygeorlov m.v.) eller anvendes til pædagogisk udviklingsarbejde (f.eks. kvalitetssikring), kan også få den konsekvens, at nogle - og især nye - opholdssteder i forsigtighed vælger det økonomisk sikre og foretager gentagne vikar- og deltidsansættelser. Det kan betyde problemer for personalets kontinuitet og kompetenceniveau og dermed for kvaliteten af den socialpædagogiske indsats. Budgetkravet om stort set fuld belægning giver begrænset rum for en velovervejede visitation og individuel matchning mellem den anbragtes problemer og behov og "det rigtige" anbringelsestilbud.

Amterne betegner de private opholdssteder som et supplement til de offentlige institutionstilbud (se eksempelvis "Rapport fra dialogforum", Socialministeriet, 2004, bilag fra arbejdsgruppe 01.07.03). Det er amterne, der godkender, medfinansierer og fører tilsyn med disse "supplerende" tilbud – uden at opholdsstederne kan appellere amtets afgørelse til anden instans. Samtidig fører amterne selv alene tilsynet med egne (konkurrerende) døgntilbud. Dette kan betyde en uklar sammenblanding af juridiske, politiske, faglige og økonomiske interessehensyn, hvilket rejser en række problematikker i forhold til retssikkerheden på området.

Organisering af tilsynsfunktionerne.

Tilsynet rummer således mange funktioner og skal varetage forskellige hensyn. Myndighedsudøvelsen spænder samtidig over kontrol-, vedligeholdelses- og udviklingsopgaver. Derfor er der brug for såvel systematik, dokumentation og opfølgning gennem et formaliseret tilsyn som for åben dialog, refleksion og udviklingsarbejde gennem et løbende driftsrelateret tilsyn, der baseres på gensidig tillid mellem parterne ud fra en forpligtende kontrakt. Det er derfor helt afgørende, at få organiseret tilsynet sådan, at de forskellige funktioner understøtter hinanden og sammen bidrager til at sikre og styrke de anbragte børn og unges hverdagsliv og udvikling.

På baggrund af undersøgelserne af amternes tilsynspraksis foreslås modellen for det samlede tilsyn sammensat af følgende:

- 1) Et formaliseret tilsyn varetages af en **organisatorisk uvildig instans** (regionalt placeret, evt. i statsligt regi) forberedt gennem:
  - rekvirerede ajourførte oplysninger om anbringelsesstedet (kontrakt/godkendelses-aftale, ydelseskatalog/standardbeskrivelse, drifts- og udviklingsplan, belægningsoversigt, budget og regnskab, personale- og organisationsoversigt, arbejdsplaner, indberettede magtanvendelser og klager, attester fra tekniske tilsynsmyndigheder m.m.) og
  - en tilsynsmanual afpasset efter prioriterede behov. Regelmæssige tilsynsbesøg (f.eks. 1 gang årligt) foretages med rundvisning på inde- og udearealer (evt. ledsaget af anbragte børn og unge eller pårørende), interviews med leder- og personalerepræsentanter, dialog og observation med anbragte børn og unge i forbindelse med hverdagsaktiviteter.
  - Sideløbende indhentede informationer fra øvrige interessenter (anbragte børn og unge, sagsbehandler, kuratorer, forældre, skole og beskæftigelse) gennem spørgeskemaundersøgelse.

Tilsynsrapporten beskriver og vurderer anbringelsesstedets forhold på en række indikatorer (centrale områder som kontinuitet i personaletilknytning, utidig afbrydelse af anbringelsesforløb, personalefordeling via vagtplaner, bruger- og interessenttilfredshed, brugerinddragelse og selvbestemmelse, uddannelses- og beskæftigelsestilbud, magtanvendelser/ konflikthåndtering m.fl.) og angiver fokusområder, hvor der er indikation for et nærmere tilsyn og faglig opfølgning.

- 2) Driftsherren eller den godkendelsesansvarlige myndighed fører et løbende driftsrelateret samarbejde og tilsyn med anbringelsesstedet som integreret led i udformning og opfølgning på drifts- og udviklingsaftalen/godkendelsesaftalen. Herunder følges der op på rapporten fra det formaliserede tilsyn ("kaskettilsynet") med henblik på en afklaring og evt. udbedring af de indikerede fokusområder. Der arbejdes med udbedringsplaner og følges op på disse. Det løbende tilsyn varetager konsulent-, rådgivnings- og vejledningsopgaver på anbringelsesstedet efter årlig servicenorm og konkret aftale. Den løbende kontrol med indberetninger af magtanvendelse og opfølgning på disse placeres samme sted som varetager arbejdet med drifts- og udviklingsaftaler/ godkendelsesaftaler. Anbringelsesstedets pædagogiske stil og hele virksomhed fremtræder i høj grad gennem de måder, stedet håndterer konflikter på. Det er derfor oplagt, at lade behandlingen af magtanvendelser (kontrol med retssikkerheden) indgå som et led i det fortsatte arbejde med udvikling af anbringelsesstedets samlede pædagogik. Konstruktiv konflikthåndtering er væsentlig for en pædagogik, der både kan danne bæredygtige relationer, bidrage offensivt til kompetenceudvikling og tackle de stadige konflikter, som er en del af døgnmiljøets hverdagsliv.
- 3) Anbringelsesstedet varetager en systematisk egenkontrol, der sikrer løbende feedback og erfaringsopsamling på egen virksomhed. Det er i praksis anbringelsesstedernes ledelse, der varetager tilsynet med og an-

svaret for den konkrete indsats i hverdagen. Med virksomhedsplan, ydelseskatalog eller standardbeskrivelse som udgangspunkt foretager stedet selv en løbende kritisk refleksion over sit virke, evt. gennem en søgemodel med udvalgte fokuspunkter.

- 4) Det specifikke tilsyn med den enkelte anbragte (matchning ved visitation, opfølgning på handleplan/udviklingsplan, modtagelse af indberetninger, tilsynsbesøg og deltagelse i faglige konferencer, inddragelse af brugersynspunkter, revurdering af foranstaltningen, m.v.) søges koordineret med den øvrige tilsynsvirksomhed gennem fastlagte bestemmelser om gensidig underretning (f.eks. melde-pligt ved ind- og udskrivning, statusnotater, tilsynsrapporter, tilfælde af magtanvendelse, ændringer i drifts-/ godkendelsesaftale, uregelmæssigheder i anbringelsesstedet funktion).
- 5) I de tilfælde, hvor der indgår andre eksterne instanser (f.eks. plejehjemsforening, projektorganisation o.l.) med tilsynslignende funktioner, skal disse forpligtes til et koordineret samspil og præcisering i forhold til tilsynsmyndighederne, der altid vil bære det endelige ansvar for de udliciterede opgaver.
- 6) Et netværk af interessenterne på anbringelsesområdet danner den organisatoriske ramme om den samlede tilsynsvirksomhed (inspireret af den såkaldte Oslo-model*), såvel på de private opholdssteder som de offentlige institutioner. De nævnte interessenter bidrager hver med oplysninger om anbringelsesstedets virksomhed. Disse samles, gennemgås og drøftes i et koordinerende og prioriterende dialogmøde, hvor der fremsættes forslag til fokusområder og forbedrede indsatser i den kommende periode. Der søges opnået konsensus om kommende fokusområder og indsatsplan, der formuleres af det uvildige tilsyn. Ansvar for opfølgning deles af parterne, dog således at anbringelsesstedet og driftsherren/godkendelsesmyndigheden sammen er ansvarlige for den konkrete realisering af aftalerne.

* I Oslo kommune indførte man omkring 1992 en organisering til kvalitets-sikring af døgninstitutionerne. Man havde konstateret, at den ene døgninsti-tution efter den anden ”brød sammen” og måtte startes op helt forfra. Dette viste, at driftsherrens tilsyn med og indseende med institutionslivet var for tilfældigt. Gennem et 3-årigt udviklingsprojekt indførtes en model, hvor alle interessenter inddrages i en regelmæssig gentagen evaluering af institutio-nens forhold og udformning af en opfølgings- og udviklingsplan. I 1999 fandtes de hidtidige erfaringer meget positive.

Modellens udvikling og implementering kan iværksættes gennem et udviklingsarbejde, der søger at finde en konstruk-tiv balance mellem formaliseringsgrad (manualer, dokumen-tationskrav, procedurer, deadlines) og dynamisk fleksibili-tet, der tilgodeser de relevante faglige dialoger og en sensi-tivitet over for levemiljøernes særlige kultur og usædvanligt komplekse opgaver, der ikke lader sig definere efter faste standarder (såkaldte ”vilde problemer” uden foreskreven løsning). Metodeudvikling vil dermed være påkrævet som integreret del af modellen. Ikke mindst gennem refleksion over den pædagogiske tilsynspraksis, som skal følge op på de fokusområder, der er indikation for at afklare og udbedre nærmere.

De norske erfaringer viser, at opstart og indkøring af til-synskonceptet og den indbyggede kvalitetssikring er ganske ressourcekrævende. Når modellen er implementeret vil mange basisoplysninger være etableret og en del rutiner vil lette arbejdet. Modellens styrke er især, at den befordrer med-ejerskab og –ansvar hos interessenterne i en fælles be-stræbelse på at fremme anbringelsesarbejdets kvalitet, bi- drage til løsninger på forekommende problemer og konflik- ter i respekt for gældende love, regler og forskrifter.

Den foreslåede organisationsmodel bygger som nævnt på positive erfaringer fra døgninstitutionsområdet i Oslo, hvor kommunen som driftsherre var ansvarlig for alle aspekter af virksomheden under en fælles forvaltningsenhed.

En udskillelse af det formaliserede tilsyn til en statslig, uvil-dig instans vil yderligere kunne styrke retssikkerheden og etableringen af relevante kriterier for kvalitet i tilsynet.

UFC Børn og Unge
Ida Flachs
Esther Malmborg